ZIMBRUL ESTE UN ANIMAL SĂLBATIC

Cel mai mare erbivor din Europa poate ajunge la o greutate de 1000 kg și atinge o viteză de 60 km/h.

Iată cum poți preveni o întâlnire neplăcută cu un zimbru.

© Daniel Mirlea

Păstrează o distanță de cel puțin 100m.
Pot părea docili, dar pot deveni agresivi când se simt amenințați.

Rămâi calm și retrage-te ușor.

Nu hrăni zimbrii.

Nu sta la fotografii – un selfie poate să te coste viața!

Sună pentru a raporta prezența zimbrului – locul și ora la care l-ai văzut și rangerii vor acționă imediat.
Armeniș: 0757.810.905
Poieni: 0761.135.374 / 0721.277.535

Semne de comportament agitat:

Își ridică coadă
Scurmă cu copita în pământ
Privirea fixată care tine
Își leagănă capul dintr-o parte în alta
Pufăie sau scoate alte sunete

Îndepărtează-te ușor de animal. Așteaptă până se îndepărtează el sau găsește o altă rută mai îndepărtată care să evite calea lui.

CUM ACȚIONEAZĂ ECHIPA WWF?

Intervine pentru a alunga zimbrul
Oferă hrană suplimentară (fân/concentrate) în condiții meteo extreme
Monitorizeaza direct și prin semnale GPS locația zimbrilor și starea lor de sănătate

DESPRE INIȚIATIVA DE RESĂLBĂTICIRE

Zimbrul este o specie protejată și vulnerabilă, care a dispărut din aproape toată Europa, inclusiv din România, în secolul al XIX-lea.

WWF-România, Rewilding Europe impreuna cu asociații locale au demarat în anul 2012 inițiativa de reintroducere a zimbrilor în Munții Țarcu și Munții Poiana Rusca, teritoriul pe care erau răspândiți până acum circa 200 de ani.

În acest moment, în cele două nuclee de reintroducere există aproximativ 50 de zimbri liberi.

Rangerii (localnici din Armeniș și Poieni) împreună cu echipa WWF-România, suntem prezenți în teren în fiecare zi, monitorizând deplasările și starea de sănătate a zimbrilor și intervenind în funcție de situațiile care apar.

© Adrian Grancea

© Dan Dinu

Deși toți zimbrii sunt supuși unui proces de aclimatizare la condițiile naturale și climatice locale, în mod progresiv înainte să fie eliberați efectiv în natură, unele exemplare își recapătă instinctele de supraviețuire într-un ritm mai lent, în funcție de frecvența interacțiunilor cu oamenii și obiceiurile de hrănire cu care au fost obișnuiți în captivitate.

Pe timpul iernii, și mai ales în perioadele cu zăpadă abundentă, așa cum este cazul în această perioadă, zimbrii nu au acces la iarba de pe pajiști. Dacă zimbrii sălbatici sunt obișnuiți să se descurce singuri, zimbrii născuți și crescuți în captivitate nu (mai) au această abilitate și pana se adaptează încearcă soluții mai accesibile (fân).

În ceea ce privește interacțiunea cu oamenii, zimbrii nu prezintă un pericol iminent sau imediat, însă trebuie reamintit că sunt animale sălbatice, iar atragerea lor cu mâncare sau căutarea unui contact direct cu ei este contraindicat, tocmai pentru a evita formarea unei dependențe față de om in salbaticie și provoacarea de pagube.